

каточе не го познаваше. „И то е сжщи звѣрь, и то е като вълка“ — мислѣше си Петъръ.

Като разбра, че вълкътъ е вече надвигъ, на Петра се дощѣ да го досвѣрши, да го доунищожи. Той взе да пази ноця съ пушка, но вълкътъ не дохождаше. Нѣмаше го, когато пазѣше, дохождаше щомъ се приберѣше. Тогава Петъръ намѣри старъ вълчи капанъ и го постави на пжтя на вълка. Сега вълкътъ не минаваше вече и покрай прозораца на Василя, а посрещнатъ отъ Анадолеца по-далечъ, завиваше настрана, тръгваше по една пжтека и прескачаше презъ дълбокия ровъ, който ограждаше градината. На това мѣсто бѣше сложена вмѣсто мостъ една дѣска, но вълкътъ не минаваше по нея, а прескачаше отъ единия брѣгъ на другия. Тамъ, дето винаги бѣха се забивали въ снѣга преднитѣ му нозе, Петъръ постави капана. Той бѣше завързанъ съ верига за желѣзенъ колъ, прикритъ бѣше добре.

Тая ноця, като за проклетия, Петъръ спа дълбоко. Чу на два-три пжти въ съня си рѣмжение, каза си дори: „много дълго се борятъ“, но не стана. Когато взе да се развиделява, отърча при рова. И остана като грѣмнатъ: не вълкътъ бѣше се хваналъ въ капана, а Анадолецътъ. И бѣше мъртавъ, вкочаненъ. На гърлото му имаше голѣма рана, каточе бѣше закланъ. Отъ кръвта му снѣгътъ бѣше зачервенъ.